

[Charlotte Antonsen]

hed, at de psykiske problemer på arbejdspladsen kan løses; det er ikke noget, man kan løse hverken i Arbejdsministeriet eller i Arbejdstilsynet. Det er ikke en central opgave, og derfor må den del af arbejdsmiljøproblematikken, der vedrører det psykiske, naturligvis ligge ude i virksomhederne. Det er individuelle problemer, og derfor må man rundt omkring løse problemerne individuelt, fordi det jo ikke kan lade sig gøre at lave regler på dette område. Hvordan vil man bevise det, hvordan vil man sikre, at reglerne bliver overholdt?

Vi mangler i handlingsplanen at få klarlagt en egentlig rollefordeling, og dér har jeg nævnt, hvad jeg ser som en opgave for virksomhederne. Jeg mener, det er vigtigt at få med i den handlingsplan frem til år 2005, hvordan rollefordelingen er mellem Arbejdstilsynet og arbejdsministeren på den ene side og så virksomhederne, dvs. arbejdstagere og arbejdsgivere i de enkelte virksomheder, på den anden side.

Jeg vil gerne nævne en anden ting i hele diskussionen om det psykosociale område, som hr. Poul Erik Dyrhund også gjorde et stort nummer ud af, nemlig at jeg er meget nervøs for, at det, at man nu begynder at diskutere psykiske problemer og vil have det hævet op til et centralt niveau og vil lægge stor vægt på det – som der blev lagt op til fra den socialdemokratiske ordfører – reelt vil medføre en udvanding af arbejdsmiljøloven. Ligesom vi har set det med Arbejdstilsynets faren frem mod private, mister man respekten for det alvorlige arbejdsmiljøproblem, hvis man nu begynder at sige, at nu skal vi gøre en stor indsats for at løse psykiske problemer. Psykiske problemer skal løses på virksomheden, og hvis lederen tillader, at folk bliver mobbet, eller at medarbejderne har psykiske problemer, så må den leder fyres. Det er ikke noget med papirmøller i Arbejdstilsynet.

Vi skal fare med lempe på dette område og koncentrere os om de væsentlige ting, om indsatsen på det hårde arbejdsmiljøområde som arbejdsulykker og arbejdsbetingede lidelser. Dér synes jeg, der er blevet sat et meget vigtigt arbejde i gang, når det drejer sig om syerskerne og andre, der har ensidigt, gentaget arbejde. Det, der er behov for at vi gør her i huset og at Arbejdstilsynet gør, er at underbygge og støtte den indsats, som parterne har taget initiativ til

med at halvere skaderne ved den type job, altså ved ensidigt, gentaget arbejde. Det er der behov for, for dér er et reelt problem. Så lad os koncentrere os om det og glemme det psykiske arbejdsmiljø! Det må man løse decentralt.

Hr. Per Stig Møller har allerede været inde på Arbejdstilsynets detailrytteri, og her er jeg helt enig med De Konservative. Arbejdstilsynet må trække følehornene til sig. Vi må have ændret reglerne, vi må have forenklet reglerne. Det skal lovliggøres at færdes på sit eget tag. Det kan ikke være rigtigt, at alle danskere, der renser deres tagrende, gør noget ulovligt; så mister man respekten for arbejdsmiljøloven. Derfor vil jeg spørge ministeren, om ministeren ønsker og agter at ændre lovgivningen, så det fremover bliver tilladt at rette på sin egen antenne, at rense sin egen tagrende. Det mener jeg ville være et væsentligt fremskridt og bidrage utrolig meget til forenkling og forståelse for den eksisterende arbejdsmiljølov.

Vi har ikke behov for arbejdsmiljøafgifter, og derfor vil jeg gerne spørge ministeren, hvad det betyder, når der i redegørelsen står: »Ud over de mere traditionelle virkemidler er det regeringens opfattelse, at også mere moderne incitamenter og reguleringsmåder . . . bør overvejes«. Man kan godt læse det som et forsøg på eller en overvejelse om at indføre arbejdsmiljøafgifter, og derfor vil jeg gerne bede ministeren svare på, om det er det, der er regeringens intention, eller hvad den sætning ellers betyder.

Til sidst kort om Unionen. Her er jeg enig med regeringen i, at det er væsentligt, at arbejdsmiljøet også er et område, vi diskuterer i Unionen, at man dér lægger et minimumsniveau og laver nogle rammebestemmelser, som så udfyldes i de enkelte lande. Dér er det helt afgørende, at vi hele tiden sikrer os, at EU ikke går for meget i detaljer, at man netop laver nogle brede rammer, så den danske aftalemodel fortsat kan eksistere.

Jeg vil gerne slutte af med at sige, at det er vigtigt, at virksomhederne får lov at konsolidere sig. Det er vigtigt med konkurrenceevnen, særlig nu, hvor vi er indtrådt i det indre marked, og hvor vi får øget konkurrence fra Østeuropa. Alle disse nye regler, som der måske bliver lagt op til, vil være ødelæggende for det at skabe nye arbejdspladser i de private virksomheder.